

i tiden 1. januar-1. august 1966 kan dog helt eller delvis bortfalde som følge af beskatning hos en efterlevende ægtefælle.

Det er dog ikke blot rent tidsmæssigt, at der efter gældende ret ikke sker en kontinuerlig beskatning af indkomsterne ved overgangen fra den fulde beskatning hos afdøde til den fulde beskatning hos arvinger og evt. ægtefælle. Også i henseende til selve indkomstopgørelserne på de forskellige stadier er der beløb, der går fri af indkomstbeskatningen. Det godtages således i praksis, at et offentligt skiftet bo eller privatskiftende arvinger i boets åbningsstatus foretager opskrivninger af de skattemæssige værdier af varelager, inventar m. v. i forhold til de af afdøde sidst benyttede værdier, således at der ved boets afhændelser af de pågældende aktiver alene beregnes skattepligtigt fortjeneste i forhold til de opskrevne værdier. Har opskrivning således fundet sted til salgsværdien, vil indkomstbeskatning i anledning af afhændelsen helt kunne undgås.

En ordning, efter hvilken der betales skat af den løbende indtægt, bør for at kunne virke mest hensigtsmæssigt være indrettet således, at en person svarer skat af de indtægter, der erhverves indtil hans død, og at skattepligten derefter ophører umiddelbart. Indtægter, der måtte falde efter dødsfaldet, kommer arvinger, herunder en evt. ægtefælle til gode, og disse personer bør derfor være skattepligtige af indtægterne umiddelbart fra dødsfaldet at regne. Finder der et mellemkommende offentligt skifte sted, etableres der et selvstændigt retssubjekt, som oppebærer indtægterne, medens skiftebehandling står på, og det offentligt skiftede bo bør derfor i princippet være skattepligtigt af indtægterne i tiden fra dødsfaldet indtil boafslutningen, således at arvingernes og ægtefællens skattepligt med hensyn til de af bomidlerne flydende indtægter først indtræder med hensyn til indtægter efter boets afslutning.

Endvidere må der indføres regler, der sikrer, at der også med hensyn til værdiansættelserne m. v. for de aktiver, som indgår i indkomstopgørelserne, sker en kontinuerlig beskatning. Aktiver, der kan blive tale om i denne henseende, er bl. a. varelagre, driftsmidler, forretningsgoodwill og spekulationsmæssigt erhvervede formuegenstande. Nedskrivninger og afskrivninger, der er foretaget på sådanne aktiver i den skattepligtige persons levende live, vil i vidt omfang være foretaget med virkning for den skattepligtige indkomst. Det vil ofte bero på tilfældige og i henseende til spørgsmålet om beskatning irrelevante omstændigheder, om afhændelse af aktiverne finder sted i personens levende

live eller foretages af hans bo, og beskatning af fortjeneste ved afhændelser foretaget af boet bør derfor ske i samme omfang, som hvis afhændelserne var foretaget i den pågældendes levende live. Hvis boet ikke har afhændet aktiverne til tredjemand, vil de blive udlagt til arvinger eller ægtefælle, således at der også i disse tilfælde sker en overdragelse af aktiverne, og det må findes rimeligt, at også de ved sådanne overdragelser konstaterede fortjenester beskattes. Allerede efter gældende ret beskattes ikke alene fortjenester ved egentlige bortsalg, men også fortjenester konstateret på grundlag af andre forhold, såsom f. eks. forsikrings- eller erstatningsbegrundende begivenheder, jfr. afskrivningslovens §§ 6, stk. 4, 17, stk. 2, 28, stk. 2, og 33 samt lov om særlig indkomstskat § 4, stk. 1, overførelse af formuegoder fra privat til erhvervsmæssig benyttelse og omvendt, jfr. nærmere afskrivningslovens § 32, og gave- og arveforskuddsdispositioner, jfr. afskrivningslovens § 31, stk. 2, og lov om særlig indkomstskat § 4, stk. 2. Endvidere kan der henvises til de i renteforsikringslovens § 6 omhandlede udbetalinger og dispositioner, der medfører pligt til at svare den i lovens § 7 fastsatte særlige afgift til statskassen. Den nærmere gennemførelse af beskatningen ved afhændelse og arveudlæg og visse modifikationer i denne beskatning vil blive omtalt nedenfor under bemærkningerne til afsnit III.

Endelig skal det i denne forbindelse bemærkes, at det i forslagets § 35, stk. 1, er bestemt, at dødsboer ikke skal svare tillægsskat til staten, men alene almindelig indkomstskat til staten. Dette må ses i sammenhæng med den lige omtalte kontinuerlige beskatning, hvorved der sker beskatning hos dødsboet af fortjenester ved afhændelser af aktiver og ved udlodninger af aktiver til arvinger og efterlevende ægtefælle. Sådanne fortjenester vil ofte være udtryk for indkomster, der i virkeligheden er opsummeret over en længere årrække; såfremt de var blevet fordelt over de år, i hvilke de i virkeligheden måtte anses for opstået, og var blevet tillagt den nu afdøde skatteydere skattepligtige indkomster for disse år, ville der i mange tilfælde ikke have skullet svares tillægsskat til staten af fortjenesterne, og den omstændighed, at fortjenesterne nu fremkommer til indkomstbeskatning samlet på et enkelt år, synes ikke at burde medføre, at de undergives reglerne om den progressive tillægsskat. I øvrigt vil en del af de her omhandlede fortjenester være omfattet af reglerne om særlig indkomstskat og altså allerede af denne grund undergivet en proportional beskatning.

I overensstemmelse med det foran anførte bestemmes det i forslagets § 11, at når en her i landet